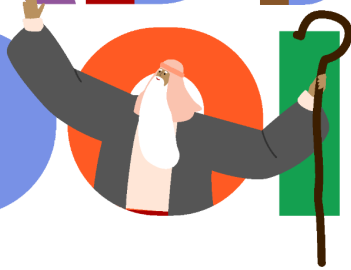

DIE PAD DEUR DIE ROOI SEE

Eksodus 14

Volg [hierdie skakel](#) om na die verhaal van *Die pad deur die Rooi See* te luister.

Hier volg die storie van *Die pad deur die Rooi See* as jy wil **saamlees**:

Stel jou voor jy is in 'n groot, groot stoet. Nie met motors nie. Maar honderde, duisende mense en diere.

Mense voor jou. Mense agter jou. Mense aan al jou kante. Jy kan nie eers die einde van die stoet aan enige kant kan sien nie.

En tussen al daardie mense daar, stap 'n klein dogtertjie. Sy is sewe jaar oud.

Sy hou haar pa se hand vas. En in haar ander hand hou sy 'n tou. En aan die einde van die tou stap 'n jong donkie agter haar aan.

Haar donkietjie. Sy het hom Snoetjie genoem. Want sy snoet is sag soos fluweel. Op sy rug is alles wat haar familie besit: 'n pot, 'n kombers, 'n sak meel, klere in 'n bondeltjie.

En vandag stap die meisie en haar pa en Snoetjie saam met die hele stoet. 'n Stoet wat uit Egipte uit weghardloop.

Maar voor ek jou vertel waar hulle nou is, moet jy weet hoe hulle hiër gekom het.

Onthou jy vir Moses? Die man by die brandende bos? Die een met die kaal voete?

Wel.

Moses het van die berg af terug huis toe gestap. En toe het hy van sy huis af, oor die woestyn, terug Egipte toe geloop. Want God het gesê: Moses, gaan haal my mense daar uit.

En in Egipte het Moses by die paleis ingestap. Met sy ou herder-stok in sy hand. Dieselfde stok waarmee hy skape opgepas het.

Hy het voor die Farao gaan staan. Daardie selfde koning wat baie bang was vir die Hebreeuse mense. Onthou jy? Die een wat gesê het babas mag nie meer lewe nie?

Moses het toe gesê: "Farao, laat my mense gaan."

Die Farao het gelag. "Gáán? Gáán waarheen? Hulle is myne. Hulle werk vir my."

En toe het allerhande vreeslike goed in Egipte gebeur, omdat die Farao nie wou luister nie.

Vreemde dinge. Dinge wat 'n mens nie kan verklaar nie. Een ding na die ander. En tussendeur het Moses gekom met sy stok in sy hand en hy het gesê: “Farao, laat my mense gaan.”

En tien keer het die Farao gesê “Nee.”

En tien keer was daar toe elke keer 'n verskriklike ding. 'n Plaag.

Tot, uiteindelik... die Farao opgegee het en gesê het: “Gaan. Kry almal net hier weg. Gaan tog net.”

En so het die Hebreeuse mense uit Egipte uit getrek. Almal van hulle saam. Mans en vroue en oumas en oupas en babas en kinders. Met hulle skape en bokke en donkies. Met alles wat hulle besit het op hulle rûe en op hulle donkies se rûe.

Honderde duisende mense.

En een klein dogtertjie wat haar pa se hand vasgehou het en haar donkie agter haar getrek het.

Maar die Farao het nie lank tevrede gebly nie.

Hy het in sy paleis gesit en hy het rondgekyk en hy het besef: my mense is weg. Wie gaan nou my werk vir my doen?

En hy was kwáád vir homself omdat hy hulle laat gaan het.

So hy het sy soldate geroep. Met perde en strydwaens. En swaarde en spiese. Hy het kwaai gesê: “Gaan vang hulle en bring hulle terug.”

Die gevaarlike soldate het dadelik vertrek.

En dit is waar ons nou in die storie is.

Die Hebreeuse mense stap in hulle stoet. Hulle kom voor by die see uit. Die groot, blou, breë see. Daar is nie 'n brug nie. Daar

is nie 'n pad nie. En hulle hoor die geluid van soldate en perde agter hulle.

Die mense draai om en kyk. En in die verte sien hulle stof opwaai. En in die stof skitter die strydwaens in die son.

Iemand skree.

“Hier kom hulle! Die Egiptenare kom!”

En die hele stoet met honderde duisende mense gaan staan bang. Doodstil, net waar hulle is.

Voor hulle: die see. Diep en breed met groot branders.

Agter hulle: soldate. Hulle kom nader en nader.

En hulle? Hulle het niks by hulle om mee te baklei nie. Net hulle goed op hulle donkies. En 'n ou herder met 'n stok in sy hand.

Die mense begin huil. En skree. En kla.

“Moses! Wat het jy gedoen! Hoekom het jy ons hierheen gebring? Het jy ons gebring om hier te sterf? Het ons nie genoeg grafte in Egipte gehad nie?”

Die klein dogtertjie kyk op na haar pa. Haar pa se gesig is wit en hy frons diep.

“Pappa,” fluister sy. “Wat gaan ons doen?”

Haar pa kan nie antwoord nie. Sy asem is skoon weg van bangwees.

Maar daar voor, by die water, staan Moses regop. Met sy stok in sy hand.

'n Ou stuk hout. Niks meer nie. Net hout.

Hy kyk na sy mense. Hy kyk na die soldate. Hy kyk na die ontstuimige see. En lig sy stok op.

En toe... Toe het iets gebeur wat niemand nog ooit gesien het nie.

'n Wind het begin waai. Nie sommer 'n windjie nie. 'n Sterk, sterk wind. Vanuit die ooste. Reguit oor die water.

Die mense probeer hulle hare uit hulle gesigte hou. Hulle klere wapper in die wind. Snoetjie se ore sit platgedruk teen sy kop.

En die water... Die seewater begin terugtrek. Reg voor hulle oë!

Stadig, asof iemand dit met 'n groot, onsigbare hand wegtrek. Dit sak dieper en dieper terug. En die water begin stadig oopmaak. Twee groot dele wat van mekaar af wegbeur.

'n Pad maak in die middel van die water oop. 'n Pad van droë grond, reguit deur die see, na die ander kant toe.

En aan albei kante van die pad staan die water.

Soos mure.

Die klein dogtertjie maak haar mond oop. En toe. En weer oop. Sy wil iets sê, maar sy kan nie 'n woord uitkry nie.

Moses draai na sy mense toe. "Kom!" roep hy. "Loop! Nou!"

So begin hulle loop.

Eers stadig. Versigtig. Niemand wil eerste wees nie. Maar Moses loop vooruit, met sy stok, en die watermure bly so staan. Die mense volg agterna.

Tree. En nog 'n tree. En nog een.

Stel jou dit voor.

Aan jou linkerkant: 'n muur van water. So hoog dat jy nie die bopunt kan sien nie. Aan jou regterkant: nog so 'n muur van water. Onder jou voete: nat, harde sand.

En in die water-mure?

Visse.

Regtig. Visse wat in die watermure swem. Stadig. Hulle weet glad nie wat aan die gang is nie.

Ou Snoetjie sien 'n vis swem by sy snoet verby. Hy stop om te kyk.

Net so. Middel in die pad. Met die hele wêreld om hom besig om die grootste wonder ooit te beleef.

Die meisie trek aan sy tou. "Snoetjie! Loop!"

Snoetjie kyk na haar. Hy kyk weer na die vis. En weer na haar. Sy oë sê: "Maar kyk net hierdie vis!"

"Snoetjie!"

Iemand agter hulle roep uit: "Kan iemand asseblief daardie donkie laat loop!"

Maar 'n donkie is 'n donkie. Snoetjie vat sy tyd.

En dit was 'n lang, lang nag.

Die wind het bly waai. Die mure het bly staan. En die mense, honderde duisende van hulle, het aanhou loop.

Voetjie vir voetjie. Tree vir tree.

Stadiger as wat hulle wou. Want 'n mens kan nie haastig loop met al jou goed op 'n donkie nie. En babas word moeg. En oumas se rûe word seer.

Maar agter hulle, het hulle geweet, het die soldate aangekom.

So hulle het aanhou loop.

Toe die son begin opkom, het die voorste mense by die ander kant uitgekom.

Hulle het op die droë grond uitgestap. Op die ander kant. Veilig.

En toe nog en nog en nog. Die hele stoet. Tot heel laaste toe. Al die diere en babas en kinders en oumas en oupas ook.

Die meisie en haar pa en Snoetjie het laaste uitgekom. Snoetjie het nogal stadig gestap, omdat hy vir 'n vis hallo gesê het, en daarna vir nog drie krappies ook.

Hulle het aan die ander kant uitgestap, in die oggendlig, en hulle het omgedraai om te sien wat gebeur volgende.

En hiêr die keer was Moses se stok hoog oor sy kop opgelig.

Die wind het opgehou waai.

En die watermure het...inmekaar getuimel.

Gedreun. Geslaan. Toegekrom oor die plek waar die pad was. Tot daar net see was.

Net die groot, blou, breë see, soos voorheen.

Asof daar nooit 'n pad was nie.

En die soldate kon nie meer die mense kom vang nie.

En toe het iets gebeur wat die meisie nooit sou vergeet nie.

Iemand het begin sing.

Een vrou. Met 'n tamboeryn in haar hand. Sy het begin sing en dans op die strand.

Weet jy wie sy was?

Mirjam.

Die meisie wat lank, lank gelede tussen die riete gesit het. Wat haar bababoetie dopgehou het. Sy was nou al 'n vrou. En haar bababoetie was die man met die stok.

En sy het gesing en sy het gedans en al die ander vroue het by haar aangesluit met hulle eie tamboeryne. En die kinders het saamgedans. En die mans en die oumas en die oupas. En selfs sommige van

die donkies het hulle ore gewieg in die ritme.

Die meisie het na haar pa opgekyk. Haar pa het gelag. En gehuil. Op dieselfde tyd.

“Pappa,” het sy gesê, “waarheen gaan ons nou?”

Haar pa het uitgekyk oor die woestyn agter hulle. Sandvlaktes tot ver in die verte. Geen stad nie. Geen huise nie. Net oop, leë land.

Hy het haar hand vasgevat.

“Ek weet nie, my kind,” het hy gesê. “Maar ons gaan almal saam.”

Vandag se storie eindig hier.

Met 'n hele volk wat sing op 'n strand. Met 'n vrou met 'n tamboeryn. Met 'n man met 'n stok. Met 'n donkie wat met krappies gesels het.

En met 'n klein dogtertjie wat vir haar pappa gevra het: “Waarheen gaan ons nou?”

Wanneer iets verskrikliks verby is, en jy is veilig aan die ander kant, en jy haal weer rustig asem, dan dink 'n mens alles is nou goed. Die storie is verby.

Maar dis nie altyd waar nie.

Soms is die redding nie die einde nie. Soms is dit nog net die begin.

Hulle was uit Egipte uit. Maar nou? Nou was die woestyn voor hulle.

En die volgende deel van die storie, dit vertel ons 'n ander keer.

Vir ouerharte

Die verhaal vind ons in Eksodus 14. Die Israeliete is pas uit Egipte bevry, maar nou staan hulle vas. Voor hulle is die see. Agter hulle is Farao se soldate. Die volk is bang, kla by Moses en wonder of hulle ooit veilig sal wees. Dan wys God dat Hy die Een is wat sy mense red. Moses lig sy staf op, die wind waai, en God maak 'n pad deur die see.

Hierdie verhaal is een van die groot reddingsverhale in die Bybel. Dit wys dat God sy mense uit slawerny lei en vir hulle 'n nuwe toekoms oopmaak. Die pad deur die water is nie net 'n ontsnapping nie. Dit is **die begin van 'n nuwe lewe saam met God**. Daarom eindig die storie met sang. Mirjam en die volk sing omdat God hulle veilig deur die gevaar gebring het. Die episode hou hierdie beweging mooi vas: **uit vrees, deur die water, na verwondering en lof**.

Wat hierdie storie vir kinders wys

- God sien wanneer mense bang en vasgevang voel. Die Israeliete het nie geweet wat om te doen nie, maar God het 'n pad gemaak.
- God red sy mense. Die Rooi See wys dat God sterker is as Farao, sterker as gevaar en sterker as die dinge wat mense gevange hou.
- Redding laat ons sing. Mirjam se lied help kinders sien dat ons vir God kan dankie sê wanneer Hy ons help en by ons bly.

Gesels met jou kind

Jy hoef nie die hele verhaal in detail te verduidelik nie. Begin by wat jou kind in die storie gehoor het:

- Hoe dink jy het die dogtertjie gevoel toe sy die see voor haar en die soldate agter haar sien?
- Wat sou jy gedink het as jy tussen twee mure van water moes deurstep?
- Hoekom dink jy het Mirjam en die mense begin sing toe hulle veilig aan die ander kant was?
- Waarvoor kan ons vandag vir God dankie sê?

Jy kan ook sê: “Partykeer weet ons nie wat volgende gaan gebeur nie. Dan kan ons onthou dat God saam met ons op die pad is.”

’n Dieper gedagte vir ouers

Kinders kan dalk vra wat met die Egiptiese soldate gebeur het. Dit is ’n moeilike deel van die verhaal, en ons hoef dit nie lig of oppervlakkig te hanteer nie. Eksodus 14 vertel van ’n koning wat God se mense vasgehou, onderdruk en teruggejaag het. Die see-verhaal wys dat God nie onverskillig staan teenoor slawerny en geweld nie. Hy hoor die roep van mense wat swaarkry en Hy tree op om hulle te bevry.

Vir jong kinders kan die klem val op **God se redding**: God bring sy mense veilig deur. Vir ouers is daar ook ’n dieper waarheid: God se redding beteken dat die magte wat mense vasbind en seermaak nie die laaste sê het nie. Tog eindig die verhaal nie met ’n maklike “alles is nou klaar” nie. Die volk staan daarna in die woestyn. Hulle is vry, maar hulle moet nog leer om saam met God te leef. Dit is ’n belangrike geloofsles: **God red ons en leer ons dan, tree vir tree, om Hom te vertrou.**

